

Sygn. akt III CSK 230/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M. G.
przy uczestnictwie C. S. , J. A., D. O. , P. O., P. O., B. S. i A. O.
o dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki D. O.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
pozostawiając koszty postępowania kasacyjnego orzeczeniu
kończącemu postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 września 2015 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o dział spadku oddalił apelację uczestniczki D. O. od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 stycznia 2015 r.

Uczestniczka D. O. wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, gdyż „nie ma możliwości analizy, jaki stan faktyczny został przyjęty przez Sądy orzekające” oraz „brak jednoznacznego ustalenia w zakresie samoistności posiadania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak podstaw do stwierdzenia, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż skarżąca powinna w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Skarga uczestniczki została w istocie skierowana przeciwko ustaleniom Sądów *meriti*, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398² § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie może być także mowy o „wewnętrznej sprzeczności” ustaleń Sądów; w zakresie dotyczącym istoty żądania są one jednoznaczne i nie pozwalają na uwzględnienie żądania. Można mówić co najwyżej o sprzeczności tych ustaleń z oczekiwaniami skarżącej lub z jej wersją stanu faktycznego, taka jednak sprzeczność nie uzasadnia środków odwoławczych, a tym bardziej skargi kasacyjnej. Ponadto posiadanie, wobec bogactwa stanów faktycznych, jest zawsze kwestią ustaleń (konkretnych okoliczności sprawy), a te stanowią domenę sądów *meriti* i - jak wspomniano - nie podlegają kontroli kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw